

BURÇİN TETİK • Birimiz Hatırlasa Yeter

BURÇİN TETİK Sankt Georg Avusturya Lisesi'ni bitirdikten sonra Boğaziçi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı ile İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümlerinden mezun oldu. Yüksek lisansını Berlin Freie Üniversitesi'ndeki İngilizce Çalışmaları: Dil, Edebiyat, Kültür bölümünde yaptı. "Konuşan Suskunluklar" başlıklı tezinde soykırımdan hayatta kalan kadınların travmalarının edebiyat alanındaki izdüşümünü inceledi. Kadın haklarına distopik bir gelecekte bakan öyküsü "Eşçip" 2015 yılında Türkiye Bilişim Dergisi Bilimkurgu Öykü Yarışması'nda birinci oldu. 2018'de "Yarım Saat" adlı öyküsü KaosGL'nin düzenlediği Kadın Kadına Öykü Yarışması'nda özel ödüle layık görüldü. Alman *Die Tageszeitung* gazetesinin iki dilli platformu *taz.gazete*'de editörlük yaptı. *Annemin Kaburgası* (öykü, 2020) ve *Birimiz Hatırlasa Yeter* (öykü, 2026) adlı kitapları İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. 2023 yılında Berlin Senatosu Edebiyat Çalışma Bursu'nu kazandı. Halen Berlin'de yaşamakta ve *Deutsche Welle* bünyesindeki +90 kanalında editör olarak çalışmaktadır.

İletişim Yayınları 3746 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 683

ISBN-13: 978-975-05-4037-0

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berfin İnanc

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BURÇİN TETİK

Birimiz Hatırlasa Yeter

*İçimdeki şeytanları benden almalarına izin veririm,
bulduğum şeyden de vazgeçmem gerekecek.*

– JEANETTE WINTERSON,
Tek Meyve Portakal Değildir

Kendisi olabilmek için m¼cadele veren herkese...

İÇİNDEKİLER

Gute Arbeit, Frau Özden 11

Seher Vakti 25

Musallat 41

Yarık 71

Su Yarası 83

Rana Hanım'ın Eşyaları 99

Gute Arbeit, Frau Özden

Berlin'deki on iki metrekare odamın en sevdiğim mobilyası sokakta bulduğum antika şifonyer. Ahşabı oymalarla bezenmiş çekmecelerinden biri artık tıka basa ilaçla dolu. Almanya'da reçetesiz bulamayacağım bir antibiyotik, Türkiye'de ucuza aldığım sıcak suyla içilen grip ilaçları, regl günleri için özenle depolanmış birbirinden kuvvetli ağrı kesiciler, ishal ilacı, kabız ilacı, sivilce kremi, ateş düşürücü, uyku ilacı, sakinleştirici, B vitamini, magnezyum, çinko, demir... Ortalık lisede kimya dersinde kullandığımız element tablosuna dönmüş. Çekmeceyi karıştırırken bir yandan da o tanıdık eczane kokusunu içime çekiyorum. İlaç çekmecesini açmak bir anlığına eve, İstanbul'a gitmek gibi. Sanki köşedeki eczaneden çıkmış, Sarıyer börekçisinden bir su böreği almışım da sahildeki banklardan birine oturmuşum; martı sesleri arasında bir yandan yağlı hamuru ısırırken bir yandan da Boğaz'dan geçen yük gemilerini izliyorum. Alice'in yediği sihirli mantarlar gibi ben de çekmecedeki ilaçlardan yutunca kendimi bambaşka bir yerde bulsam keşke.

Elimin üzerindeki pul pul olmuş yarayla bakışıyoruz. İstanbul'dan getirdiğim merhemlerden birini seçip alıyorum çekmecedem. Birkaç gündür sürmeme rağmen pek bir iyileşme görmesem de hafifçe sararmış kapağı açıp yağlı kremi tekrar yediriyorum yaraya.

Sabah 10:00'daki derse yetişmek için evden çıkıp gri gökyüzüne aldırmdan hızlı adımlarla U-Bahn'a ilerliyorum. Beni şehrin güneybatısına taşıyacak U-Bahn'ın kapısı tam kapanmak üzereyken atlıyorum vagona. Nefesim olağan hızına dönerken elimle kol altlarımı yokluyorum, terlememişim. *Alles gut*. Her şey yolunda. Bir saate yakın sürecek yolda okuyacağım kitabı sırt çantamdan çıkarıp bacak bacak üstüne atıyorum. Keşke evden çıkmadan kafeinsiz kahvemden yapıp termosla yanıma alacak vaktim olsaydı. Kafein kaygılarıma hiç iyi gelmiyor. Yarın, diyorum. Yarın erken kalkıp iki ayağım bir pabuca girmeden sakince hazzırlanacağım. Düzgün bir kahvaltı da ederim hem. İç sesim *o biraz zor ama, hadi bakalım*, diyor. Moral bozmakta Çınar'ın iç sesi gibisi yoktur. Semra Ertan'ın şiir kitabını kaldığım yerden okumaya başlıyorum. Dizelere iyice kapılıp gitmişken yüzüme sinek konmuş gibi hissediyorum birden, elim gayriihtiyari suratıma gidiyor. Fakat ne yüzümde ne de etrafta sinek var. Dikkatim dağılıyor bir kez, o sineği bulmak istiyorum. Kafamı kaldırıp pek de kalabalık olmayan vagondaki diğer yolculara göz gezdiriyorum. Genelde öğrenci ve göçmenlerle hıncahınc dolu U8'in aksine, bu nispeten sakin metro hattında epeyce, yaşlı Alman yolculuk ediyor. Başımı sağa doğru çevirince az ileride, karşımda oturmuş, beni dikkatle süzen beyaz saçlı, yetmişlerinde bir kadınla göz göze geliyoruz. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerini birkaç saniyeliğine üzerimden çekip yanında oturan aynı yaşlardaki adamın kulağına bir şeyler söylüyor.

Derken adam da bakmaya başlıyor bana. Yüzümde gezinen sineklerin sayısı artıyor. Neye baktıklarını biliyorum. Kabarık koyu kestane saçlarım, gür kaşlarım, kemerli burnum ve tenimin kendiliğinden bronzluğu hoşlarına gitmiyor. Boynuma sarılı kefiyenin de yardımı olmadığına eminim. İstanbul'un erkeklerinin ısrarcı bakışlarından kaçıp geldiğim Berlin'de, şimdi de buradaki gözlerden kaçamıyorum. Benim bedenim, nereye gidersem gideyim, hep bakılan. Yaşlı çiftin hâlâ bana bakarken, kendi aralarında giderek yükselen tondaki konuşmasını duyuyorum. Aklımda daha önce defalarca duyduklarım dönüyor. Acaba ilk hangisini söyleyecekler? Bingo, duyabileceğim bir sesle "Bunlar da her yerdeler," dediler. Elimi kendimi teskin etmek istercesine sallanan bacağıma koyup derin bir nefes alıyorum. Kırık Almancamla tartışmak hiç kolay değil, baştan mağlup olduğum bir kavga. O yüzden benden beklemeyecekleri bir şey yapıp bu ırkçı Oma ile Opa'yı gafil avlayacağım. Rolüme hazırlanıyorum ve ben de bakışlarımı yaşlı çifte dikiyorum. Yeni taktiğim diyebiliriz. Henüz işe yaramadığı olmadı. Bu insanların dayanamadığı bir şey varsa o da gerisingeri kendilerine bakılması. Üzerine bir de abartılı bir gülücükle oyunlarını bozuyorum. Ağzım gerçekten kulaklarımda, içimden ona kadar saymaya başlıyorum. Çift gözlerini çıplak gözle güneşe bakıyormuş gibi kırıştırtıyor. Hah, başardım. Henüz dörde kadar saymışken ikisi de başını rahatsız bir surat ifadesiyle öbür tarafa çevirdi. Biraz bekleyip bakılmaktan kurtulduğuma emin olunca tuttuğum nefesi bırakıyorum. Vagondaki kimse bu birkaç dakikalık sessiz çatışmanın farkında değil. Çoğu yolcunun tüm dikkati telefonunda. Kitap okuyanlar, uyuklayanlar ve düşüncelere dalmış olanlar arasında da bize bakan yok. U-Bahn'ın hafif sarsıntıları eşliğinde gözlerimi kapatıyorum. Kitabı tutan parmaklarım kasılmış.